

er afgjort, men jeg skal dog sige saa meget til det ærede Medlem, at jeg ikke tror, at han ganske kan vælte det Ansvar fra sig, som denne Sag paabyrder ham som Finansudvalgets Formand. Det er meget rigtigt, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller, endogsaa i temmelig stærke Ord, have betegnet Forslaget som umuligt og uigennemførligt. Hvis det imidlertid erkendtes — og det er i Praksis erkendt af de Herrer derigennem, at de til sidst have sluttet sig til Forslaget med visse Ændringer — at Forslaget dog indeholdt et brugbart Forhandlingsgrundlag og gennem Ændringer ogsaa efter deres Mening kunde blive skikket til Vedtagelse, forekommer det mig, at det havde været de Herrer's Pligt at søge betids at fremkomme med saadanne Ændringsforslag. Det var jo egentlig ikke vor Sag, som i Udvalget nærmest repræsenterede vore Meningsfæller her i Tinget, der have indbragt Forslaget, at skære Forslaget ned til Roden, vi havde jo helst ønsket det gennemført nogenledes i den Skikkelse, i hvilken det blev indbragt. Det forekommer mig da, at det vilde have været naturligt, om de Herrer, der mente, at Forslaget var uigennemførligt, navnlig med Hensyn til enkelte af dets Bestemmelser, i Tide havde faaet indført saadanne Ændringer, som kunde gøre det egnet til Vedtagelse. Nu var Forholdet det, at det var os selv, der, da vi længe forgæves havde bedt om, at Forslaget maatte blive befordret videre, uden at dette var sket, og de ærede Medlemmer vedblivende ikke stillede Ændringsforslag til det, til sidst maatte stille saadanne Ændringsforslag, hvorved vi antog at kunne imødekomme ærede Medlemmer, og det skete da med det Resultat, at man enedes om Forslagene, men, som sagt, desværre for sent. Ministerens Modstand var ingenlunde af ganske ubetinget Art. Jeg erindrere vel en Udtalelse af den højtærede Finansminister om, at Forslaget i dets oprindelige Skikkelse forekom ham at være uigennemførligt af specielle Grunde; men en Antydning, som fremkom her om at indskrænke Forslaget til Deltagerne i Trearskrigen, forekom mig ikke at vække nogen saa afgørende Betænkelighed hos den højtærede Minister. Jeg er ganske vist paa det rene med, at Finansministeren aldrig nogen Sinde har tiltraadt Forslaget, men der laa dog i hans Udtalelser en Henvisning til, at en videre Forhandling muligvis kunde føre til et Resultat. — Saa kom det ærede Medlem med en ganske ejendommelig Anvendelse af Sætningen:

Øje for Øje og Tand for Tand. Jeg ved nu ikke af, at vi i den Tid, vi havde Ledelsen i Finansudvalget, have været saa drakoniske over for private Forslag, som vare indbragte af det ærede Medlem og hans Meningsfæller, som de virkelig have været over for dette Forslag her flere Aar igennem. Det saakaldte Medailleforslag fremkom, saa vidt jeg erindrere, henimod Slutningen af en Samling, og jeg har ikke mærket noget til, at de ærede Medlemmer, som vare Forslagsstillernes Meningsfæller i Finansudvalget, have været særlig ivrige for at søge dette Forslag fremmet; hvis de havde været det og sat noget ind derpaa, nærer jeg ingen Tvivl om, at det var blevet ført igennem Finansudvalget enten i den ene eller den anden Skikkelse. Endelig tror jeg slet ikke, at det ærede Medlem har Ret i sin Betragtning af, at Forslaget om de gamle Krigere ikke skulde have Spor af Udsigter i Landstinget, siden Landstinget nu har vist sig saa knapt lige over for denne Hædersgave en Gang for alle. Jeg tror, at der i Landstinget vilde være ikke saa faa, som hellere vilde ofre selv et betydeligt Beløb, som virkelig kom de paagældende til Gavn nemlig som en livsvarig Understøttelse til de mest trængende, end en saadan Gave en Gang for alle.

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. C. Christensen): Ja, dette er jo en Forhandling, som egentlig ligger ved Siden af Lovforslaget. Jeg venter for Resten at høre den ærede Finansminister udtale sig om dette, men vi maa vel først være færdige med det Spørgsmaal, som nu er blevet kastet ind i Debatten. Jeg skal da svare det ærede Medlem, der siger: Jeg tror, at de gamle Krigere kunde have faaet mere, jeg tror, at Landstinget vilde have gaaet med til mere, er det næsten en Tyrketro. det ærede Medlem har, naar man ser paa, hvad der her foreligger. Hvad selve Sagen angaar, er det vist, at det Lovforslag om de gamle Krigere, som har ligget i Finansudvalget, er blevet behandlet ikke alene i Aar men i Fjor, og de ærede Herrer have selv erkendt, at Lovforslaget ikke egnede sig til Gennemførelse, saaledes som det var, at det var fuldt af Fejl, og at det burde ændres. Der blev sat en Frist for Indgivelse af Ændringsforslag, og vi ventede da, at Forslagsstillerne eller Venner af Forslagsstillerne vilde være komne med Ændringsforslag for at vise, hvad det var, de ønskede i den Retning, men der kom ikke Spor af Ændringsforslag i saa